

[Pürschel.]

stol med korte Mellemrum to kommunistiske Repræsentanter og sagde, at for dem betød Landets Grundlov intet, og det skulde ingen Hemmelighed være, at det var deres Formaal at styrte det danske Samfund om med Vold. Ja, det er sagt fra denne Talerstol — det skulde ingen Hemmelighed være. Det kan undertiden have sin Interesse — fordi det synes at være glemt — ogsaa at fremdrage det, der ikke er hemmeligt for nogen. Men saa maa jeg vel ogsaa have Lov til at sige, at en Agitation af den Art anser i hvert Fald jeg for ulovlig, og derfor forstaar jeg ikke, at det ærede Medlem, sigtende paa sit Parti, spurgte, hvorfor man ikke maatte have Lov til at føre en Agitation paa Lovens Grund; saa maa man virkelig til at gøre en Hemmelighed af det — om jeg saa maa sige —, hvis man vil være paa Lovens Grund.

Man maa vælge. Der er ingen, der har noget imod, at man gaar og agiterer for Kommunismen her i Landet, hvis man gør det paa Lovens Grund, og hvis man vil erklære, at man kun har det Formaal at kæmpe paa Lovens Grund; men saa længe man ikke gør det, saa længe Kommunisterne praler af deres Program, tilsidesætter Loven og kræver af deres Folk, at de skal tilsidesætte Loven — saa længe de gør det, kan de ikke beklage sig over, at man ikke tillader Udlændinge at deltage i Agitationen.

Det blev sagt her af den ærede socialdemokratiske Ordfører (Hedtoft-Hansen), at der var langt over 100 000 Flygtninge fra Tyskland. Det vilde interessere mig, om dette udmærkede Medlem af dette høje Ting kunde oplyse, hvor mange Emigranter der har været fra Rusland under Revolutionen dér. (Prieme: Og saa, hvor mange de huggede Hovedet af). (Christmas Møller: Det er jo 2 Millioner). Ja, men der var jo nogen, der slap ud; jeg indrømmer, det var adskillige hundrede Tusinder, der ikke slap ud — det ved vi alle, Tallene er jo forfærdende —, men hvor mange kom ud? Hvorfor interesserer man sig ikke for det Tal? Det har dog ogsaa sin Interesse. Jeg har det Indtryk, at disse Folk for en stor Del har vist den typisk russiske Evne, at kunne lide i Stilhed — i langt højere Grad end Emigranterne fra Tyskland.

Naar Problemet nu har antaget det Omfang, det har, og naar det har givet Anledning til den Erklæring, som den højtærede Minister betegnede som en berømt Erklæring, men som jeg vilde foretrække at kalde en berygtet Erklæring, saa er Forklaringen efter min Mening den; at store Dele af det europæiske Demokrati føler sig rystet og lider af det, jeg kalder for Nazifobi, og i den Anledning ustandselig agiterer imod Tyskland paa dette Grundlag. Men jeg benægter ikke, at der ligger et Problem og et alvorligt Problem; og jeg benægter ikke, at mange af disse Mennesker har Krav paa den dybeste Medfølelse, det er slet ikke dér, jeg vil hen. Jeg vil blot tillade mig at pege paa, at Problemet er ikke saa nyt og ikke saa dybt menneskeligt rørende først i dette Øjeblik, som de Herrere gør det til.

Saa talte den ærede kommunistiske Ordfører — og det hørte jeg med Fryd — om det Folk, der i Øjeblikket intet Fædreland har. Jeg tog mig selv til Hovedet og sagde: Er det en Kommunist, der taler om, at Folk i Øjeblikket intet Fædreland har? Jeg troede, det hørte med — i hvert Fald, hvor jeg hører kommunistiske Agitatorer tale om Fædreland, er det altid med Haan og Spot over for de taabelige gammeldags Folk, der tror paa et Fædreland. Og saa kommer den ærede kommunistiske Ordfører og taler om, at de i Øjeblikket intet Fædreland har, og det skulde være for at vække Medlidenhed hos os med de Folk. Det kan de jo slet ikke gøre, for de har det saadan, som de Herrere ønsker, de skal have det; saadan som de mener, det er rigtigt: man skal intet Fædreland have.

Det ærede Medlem rørte ganske i Forbigaaende ved det, der er et af de allerinteressanteste Problemer i dette Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om politiske Forbrydere og politiske Forbrydelser; idet han talte om Asylret. Det, der her er Tale om i Fremmedloven, er et Spørgsmaal, som egentlig ikke rører ved det, man kalder for Asylret, og der er ikke ved denne Lejlighed ført nogen Klage i den Retning; der har derimod tidligere været Klager fremme over, at man ikke har vist tilstrækkeligt Hensyn til det, der kaldes politisk Asylret her i Landet, Klager, som jeg, saa vidt jeg har kunnet bedømme dem, ikke har kunnet